

ninger havde han mærket den hurtige Puls og Tankernes Forvirring. Ogsaa Kindernes Varme havde røbet hende trods den opslaaede Pelskrave. „Hvilken Vending ved Forsynets Styrelse!“ tænkte han. Endnu for faa Timer siden havde han troet at være nødt til at opgive den dristige Erobring. Nu skred han til Værket i en Rus som en passioneret Jæger, der omsider har indringet et ædelt Stykke Vildt og stiller sig paa Post med Blodet bankende af Forventning.

VII.

Mads Vestrup sad den næste Aften fredeligt i sin lille Stue hos den gamle Skomager i Knabrostræde, hvor han var flyttet ind for et Par Dage siden. Han sad med begge Armene paa Bordet og læste ved en lille Petroleums-lampe. Den ene Tommelfinger holdt han under Hagen til Støtte.

Han havde om Eftermiddagen skrevet et langt Brev til Stine og fortalt hende om Mødet den foregaaende Aften, „hvormed jeg, saa daarlig og kraftesløs min Tale end var, dog vist ikke har gjort vor kære Herre Skam“.

Langsomt løftede han sit tunge Hoved fra Tommelfingeren. Der var bleven banket paa hans Dør.

„Kom ind!“ sagde han.

Døren aabnedes paa Klem. Den gamle Skomagers hvide Satyrhoved viste sig derhenne med en lille Sømandspibe i Mundkrogen.